

- b) w razie nieusłuchania wezwania do natychmiastowego odłożenia broni lub innych przedmiotów, których użycie może zagrażać zdrowiu lub życiu funkcjonariusza lub innego obywatela, oraz w razie, gdy wezwany po odłożeniu broni lub wspomnianych przedmiotów bez zezwolenia samowolnie je podejmuje;
- c) w celu odparcia niebezpiecznego napadu lub zamachu, zagrażającego mieniu publicznemu lub prywatnemu, albo też w celu przeciwdziałania przedsięwzięciu czynności zmierzających bezpośrednio do takiego napadu lub zamachu;
- d) w celu pokonania oporu czynnego udaremniającego przeprowadzenie czynności służbowych, albo też w celu pokonania gwałtu fizycznego, nie mającego charakteru napadu lub zamachu, określonego w p. a), lecz skierowanego na pozbawienie funkcjonariusza fizycznej możliwości wypełnienia obowiązku służby przez usiłowanie rozbrojenia, ubezwładnienia i t. p.;
- e) w celu udaremnienia ucieczki osoby aresztowanej lub przytrzymanej, co do której funkcjonariusz ma podejrzenie, że jest niebezpiecznym przestępcą;
- f) w celu ujęcia niebezpiecznego przestępcy, który ucieka albo także unieszkodliwienia go, jeżeli zajął stanowisko obronne lub schronił się do kryjówki;
- g) podczas pełnienia służby wartowniczej lub konwojowej przeciwko osobie popełniającej lub usiłującej popełnić czyn przestępny zmierzający do uszkodzenia, naruszenia lub uszczerplenia przedmiotu chronionego, lub przeciwko osobie, która nie usłucha rozkazu wartownika, względnie konwojenta (wydanego w granicach pełnionej służby).

Art. 3. Użycie broni w wypadkach, wyszczególnionych w art. 2 rozporządzenia niniejszego, może nastąpić tylko po jednorazowym wezwaniu do zaniechania, względnie spełnienia danej czynności. Przewidziane w p. b—g art. 2 użycie broni jest dopuszczalne tylko w razie oczywistej niezbędności użycia tego środka, o ile przytem użycie broni nie zagraża bezpośrednio niebezpieczeństwem dla życia osób postronnych. Jeżeli ze względu na okoliczności danego wypadku wezwanie jest niemożliwe, użycie broni może nastąpić po jednorazowym wystrzale ostrzegawczym w powietrze.

Przepis ust. 1 nie ma zastosowania w wypadkach, w których wszelka zwłoka grozi niebezpieczeństwem życiu funkcjonariusza lub osób trzecich, albo może udaremnić pościg i ujęcie przestępcy, lub grozi klęską żywiołową.

Dla zatrzymania statków konieczne jest przed użyciem broni w myśl art. 2 — zamiast wezwania — danie dwukrotnego strzału ostrzegawczego w powietrze.

Art. 4. Jeśli funkcjonariusze, wymienieni w art. 1 rozporządzenia niniejszego, występują w oddziałach zwartych, użycie broni w wypadkach, przewidzianych w art. 2, może nastąpić tylko na rozkaz dowódcy oddziału. Na rozkaz dowódcy mogą zwarte oddziały

użyć broni ponadto w wypadkach oporu biernego, stawianego przez tłum przy wykonywaniu przez oddział jego obowiązków lub powierzonego mu zadania.

Art. 5. Funkcjonariusz, który użył broni, winien o tem natychmiast donieść swej władzy przełożonej. Władza przełożona przeprowadza w każdym wypadku użycia broni dochodzenie w celu stwierdzenia, czy użycie broni było zgodne z przepisami rozporządzenia niniejszego. Jeśli użycie broni pociągnęło za sobą śmierć lub uszkodzenie ciała, władza przełożona zawiadamia bezzwłocznie właściwego prokuratora. Władza przełożona zawiadamia również właściwego prokuratora i o tych wypadkach użycia broni, co do których uważa, że użycie broni nastąpiło wbrew przepisom rozporządzenia niniejszego.

Art. 6. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Ministrowi Skarbu.

Art. 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie piętnastego dnia po dniu ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meyszowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

244.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 6 marca 1928 r.

o zapobieganiu upadłości na obszarze okręgów sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu oraz sądu okręgowego w Katowicach.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporzą-

dzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Rozdział I.

Odroczenie wypłat.

Art. 1. Odroczenie wypłat może być udzielone kupcowi posiadającemu dostateczne środki do zupełnego zaspokojenia wszystkich swoich wierzycieli, który wskutek wyjątkowych, a niezależnych od niego okoliczności, zaprzestał czasowo wypłat lub przewiduje w najbliższej przyszłości konieczność czasowego ich zaprzestania.

Odroczenie wypłat nie może być udzielone, jeżeli niewypłacalność jest wynikiem takich czynów dłużnika, które w razie ogłoszenia upadłości posiadałyby znamiona czynu karygodnego.

Art. 2. Odroczenia wypłat udziela sąd właściwy do ogłoszenia dłużnikowi upadłości.

Art. 3. Do podania, w którym dłużnik winien uzasadnić wniosek o odroczenie wypłat, winny być dołączone:

- 1) wyciąg z rejestru firmowego,
- 2) bilans z wykazem i oszacowaniem szczegółowym aktywów i pasywów,
- 3) spis wierzycieli ze wskazaniem imion, nazwisk (lub firm) i adresu oraz z wymienieniem sum dłużnych i terminów ich płatności, przyczem wierzycielności, zabezpieczone zastawem lub hipoteką, winny być wyszczególnione oddzielnie,
- 4) wykaz udzielonych poręczeń: solidarnych i niesolidarnych,
- 5) wykaz niewykonanych wyroków, zapadłych przeciwko dłużnikowi, a ulegających wykonaniu,
- 6) plan sanacji przedsiębiorstwa,
- 7) oświadczenie pisemne dłużnika, stwierdzone jego własnoręcznym podpisem, o rzetelności danych, wymienionych w p. 2 — 6 artykułu niniejszego, których prawdziwość winien dłużnik potwierdzić zareczeniem w miejsce przysięgi.

Art. 4. Sąd po otrzymaniu podania wyznaczy niezwłocznie termin najdalej miesięczny do rozpoznania sprawy, o czym ogłosi co najmniej na tydzień naprzód w Monitorze Polskim oraz w dwóch czasopismach prywatnych według swego uznania.

W ogłoszeniu będzie zaznaczone, że wierzyciele mogą przybyć na rozprawę celem udzielenia sądowi wyjaśnień.

Na termin ten sąd wezwie dłużnika. W razie niestawiennictwa dłużnika, osobiście lub przez pełnomocnika, postępowanie będzie umorzone, chyba że dłużnik usprawiedliwi swe niestawiennictwo.

Art. 5. Sąd, na wniosek dłużnika, może zabezpieczyć podanie o odroczenie wypłat decyzją zarządzającą wstrzymanie wyznaczonej już sprzedaży przez licytację majątku petenta, o ile złożone dowody (art. 3) dostatecznie uzasadniają okoliczności, przytoczone w podaniu.

Art. 6. Sąd, gdy uzna tego potrzebę, poleci przed rozprawą jednemu lub kilku biegłym zbadanie

stanu przedsiębiorstwa w związku ze złożonymi przez dłużnika wyjaśnieniami i dokumentami (art. 3).

Dłużnik obowiązany jest wyznaczonemu biegłemu lub biegłym okazać księgi, rachunki, faktury, korespondencję oraz wszystko to, co stwierdza stan jego interesu, pod rygorem umorzenia postępowania. Biegli złożą opinię sądowi na piśmie.

Art. 7. Sąd może zasięgnąć od izb przemysłowo - handlowych, władz, urzędów, instytucyj, zrzeszeń lub stowarzyszeń opinii co do użyteczności państwowej, gospodarczej lub społecznej przedsiębiorstwa dłużnika.

Art. 8. W terminie, wyznaczonym do rozprawy, sąd na niejawniej rozprawie wysłucha dłużnika i biegłych oraz dopuści do wyjaśnień wierzycieli, którzy stawili się na skutek ogłoszeń (art. 4).

Art. 9. Sąd orzeka o podaniu dłużnika uchwałą.

Art. 10. Jeżeli w postępowaniu sądowym znajdują się jednocześnie podania: dłużnika — o odroczenie wypłat i wierzyciela — o ogłoszenie upadłości, — to sąd oba te podania rozstrzyga jedną uchwałą.

W czasie trwania odroczenia wypłat upadłość nie może być ogłoszona.

Art. 11. Uchwała zarządzająca odroczenie wypłat jest natychmiast wykonalna.

Uchwała ta będzie ogłoszona w Monitorze Polskim i przynajmniej w jednym czasopiśmie nieurzędowym według uznania sądu, nadto winna być niezwłocznie wywieszona w gmachu sądu. Oprócz tego sąd zawiadamia o odroczeniu wypłat dłużnika, wydział egzekucyjny i procesowy oraz izbę przemysłowo - handlową i właściwego komornika sądowego.

Art. 12. W razie uwzględnienia podania dłużnika, sąd oznaczy termin odroczenia wypłat. Termin ten nie może być dłuższy, niż trzy miesiące, i liczy się od daty wydania uchwały. Termin ten może być przedłużony o dalsze trzy miesiące najwyżej dwukrotnie. Podanie winno być zgłoszone najpóźniej na czternaście dni przed upływem terminu, na który zostało udzielone odroczenie wypłat; sąd winien w tymże terminie czternastodniowym podanie to rozstrzygnąć bez ustnej rozprawy. Przedłużenie terminu zależy od uznania sądu, którego uchwała zaskarżeniu nie ulega. Termin przedłużenia liczy się od daty upływu terminu poprzedniego odroczenia wypłat.

Art. 13. Udzielając dłużnikowi odroczenia wypłat, sąd zamianuje jednego lub kilku nadzorców sądowych nad przedsiębiorstwem dłużnika.

Nadzorca sądowym nie mogą być osoby, wymienione w § 383 ust. 1, lit. 1 — 3 pr. cyw., ani konkurent dłużnika.

Nadzorca sądowy przed przystąpieniem do wykonania poruczonych mu przez sąd obowiązków, w ciągu dwudziestu czterech godzin po otrzymaniu nominacji, złoży wobec sądu przyrzeczenie, że poruczone mu obowiązki spełniać będzie sumiennie według najlepszej swej woli i wiedzy.

Art. 14. Do nadzorcy sądowego należy zarząd nad przedsiębiorstwem korzystającym z odroczenia wypłat.

Za zgodą sądu nadzorca sądowy może upoważnić dłużnika bądź osobę trzecią do wykonywania poszczególnych czynności, związanych z prowadzeniem przedsiębiorstwa.

Skargi na czynności nadzorcy sądowego, w związku z wykonaniem zarządu nad przedsiębiorstwem, rozstrzyga ostatecznie sąd.

Art. 15. Nadzorca sądowy obowiązany jest niezwłocznie przystąpić:

1) do zamknięcia i zakontestowania ksiąg handlowych dłużnika,

2) do wniesienia do rejestru firmowego i księgi wieczystej dłużnika wzmianki (ostrzeżenia) o uchwale, udzielającej dłużnikowi odroczenia wypłat, z zaznaczeniem w rejestrze, kto sprawuje zarząd, oraz kogo i w jakim zakresie upoważniono do wykonywania poszczególnych czynności (art. 14 ust. 2),

3) do sprawdzenia złożonego przez dłużnika bilansu, stanu aktywów i pasywów oraz spisu wierzycieli (art. 3 p. 2 i 3).

Art. 16. Ze swych czynności (art. 13 — 15) nadzorca sądowy obowiązany będzie składać sądowi sprawozdanie raz na miesiąc.

Art. 17. Z chwilą wydania uchwały udzielającej odroczenia wypłat, dłużnik nie ma prawa wykonywać żadnych czynności zarządu ani rozporządzać majątkiem bez zezwolenia nadzorcy, tudzież zaciągać zobowiązań innych, prócz tych, które są konieczne do dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa, o ile został do tego uprawniony stosownie do art. 14 ust. 2.

Wszelkie sprzeczne z tem postanowieniem czynny dłużnik uznaje się za nie mające żadnych skutków prawnych, zdziałane zaś na tej podstawie akty prawne, — za nieważne.

Jednakże osoby trzecie, które udowodnią, że zawierając umowę z dłużnikiem działały w dobrej wierze, mogą dochodzić swych praw lub strat na dłużniku, urzeczywistnić je wszakże będą mogły dopiero po ustaniu odroczenia wypłat. § 135 kod. cyw. ma do tych wypadków odpowiednie zastosowanie.

Art. 18. W czasie trwania odroczenia wypłat postępowanie egzekucyjne i aresztowe przeciwko dłużnikowi nie może być wszczynane, a wszczęte ulega wstrzymaniu.

Zaden wpis hipoteczny na nieruchomościach dłużnika z mocy wyroków lub decyzji sądowych nie może być uzyskany podczas trwania odroczenia.

Odroczenie nie zawiesza biegu spraw rozpoczętych i nie tamuje możności wszczynania przeciwko dłużnikowi nowych spraw sądowych; w tym ostatnim wypadku koszty procesu obciążają powoda, jeżeli pretensja została w całości wciągnięta na listę wierzycieli.

Dłużnik może stawać w sprawach majątkowych w obecności lub za zgodą nadzorcy sądowego; nadzorca korzysta z uprawnień strony.

Art. 19. Odroczenie wypłat nie rozciąga się:

1) na należności z zobowiązań, zaciągniętych po wyrzeczeniu odroczenia wypłat,

2) na koszty postępowania zapobiegawczego,

3) na podatki i opłaty skarbowe i komunalne,

4) na należności z tytułu umów najmu pracy oraz związane z nią opłaty na rzecz instytucji ubezpieczeń społecznych,

5) na alimenty i wymiary wszelkiego rodzaju,

6) na należności, zabezpieczone umownym zastawem ruchomym,

7) na odsetki od należności, zabezpieczonych hipotecznie, oraz na należności, zabezpieczone hipotecznie na nieruchomościach nie służących celom przedsiębiorstwa,

8) na przedmioty lub tytuły, które ulegałyby rewindykacji w razie upadłości.

W powyższych wypadkach nie mają zastosowania przepisy art. 17 i 18.

Art. 20. Odroczenie wypłat nie ma skutku względem współdłużników i poręczycieli.

Art. 21. Spłata długów, na które rozciąga się odroczenie wypłat, nie może być dokonywana przed sprawdzeniem bilansu i spisu wierzycieli przez nadzorcę sądowego.

Fundusze, osiągnięte z prowadzenia przedsiębiorstwa, po pokryciu kosztów postępowania zapobiegawczego, wydatków na prowadzenie przedsiębiorstwa i na skromne utrzymanie dłużnika oraz należności z zobowiązań, zaciągniętych po wyrzeczeniu odroczenia wypłat, mogą być użyte na zaspokojenie wierzycieli.

Plan zaspokojenia wierzycieli ustala nadzorca sądowy i przedstawia go do zatwierdzenia sądowi, przed którym toczy się postępowanie.

Do kolejności zaspakajania wierzycieli mają odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące upadłości.

Spór wszczęty przeciwko uchwale zatwierdzającej plan nie wstrzymuje wypłat, przewidzianych w planie, o ile sąd nie postanowi inaczej; sąd wszakże władny będzie zarządzić jednocześnie zabezpieczenie należności, co do których wszczęto spór.

Art. 22. Pretensje wzajemne nie ulegają potrąceniu:

1) jeżeli wierzyciel stał się dłużnikiem przedsiębiorstwa dopiero po wyrzeczeniu odroczenia, przyczem dla powstania wierzytelności lub długu miarodajny jest moment zaciągnięcia zobowiązania, a nie moment jego wykonania,

2) jeżeli dłużnik przedsiębiorstwa nabył wierzytelność, powstałą przed wyrzeczeniem odroczenia.

Art. 23. Bieg przedawnienia wierzytelności, objętych odroczeniem, zawiesza się na czas trwania odroczenia wypłat.

Art. 24. Natychmiastowe zażalenie służy dłużnikowi w razie odmowy, a wierzycielowi — w razie udzielenia odroczenia wypłat. Termin do wniesienia zażalenia liczy się od daty ogłoszenia uchwały w Monitorze Polskim (art. 11).

Zażalenie nie wstrzymuje wykonania zaskarżonej uchwały.

Sąd rozstrzyga zażalenie ostatecznie.

Art. 25. Sąd na wniosek nadzorcy sądowego oznaczy wysokość jego wynagrodzenia po wysłuchaniu dłużnika. Wynagrodzenie to korzysta z takiego pierwszeństwa, jak należności osób zatrudnionych w przedsiębiorstwie (§ 61 lit. a ordyn. konkurs.). Na uchwałę sądu służy tak nadzorcy sądowemu, jak dłużnikowi, natychmiastowe zażalenie.

Sąd rozstrzyga zażalenie ostatecznie.

Art. 26. Koszty ogłoszeń postępowania w sprawie ponosi dłużnik.

Art. 27. Postępowanie zapobiegawcze będzie umorzono po upływie terminu odroczenia wypłat. Uchwała o umorzeniu ulega natychmiastowemu zażaleniu.

Jednak sąd, na wniosek dłużnika lub wierzycieli, umarzając postępowanie zapobiegawcze, może ogłosić upadłość, o ile niewypłacalność dłużnika nie została usunięta.

Art. 28. Na wniosek nadzorcy sądowego, wierzycieli lub też z inicjatywy sądu odroczenie wypłat może być uchylone w każdym czasie, o ile dłużnik dopuścił się w zarządzie lub rozporządzaniu swoim majątkiem czynów, wzbronionych przez art. 17, lub też działał na szkodę wierzycieli.

Odroczenie wypłat będzie uchylone w każdym czasie:

1) jeżeli dłużnik zrzeknie się w podaniu do sądu dalszego korzystania z dobrodziejstw odroczenia wypłat,

2) jeżeli pomiędzy dłużnikiem a wierzycielami będzie zawarty układ zapobiegawczy według zasad, wyrażonych w art. 30 i nast. niniejszego prawa,

3) jeżeli pomimo otwarcia postępowania układowego do zawarcia układu nie doszło.

Uchwała o uchyleniu odroczenia ulega natychmiastowemu zażaleniu. Przed uchyleniem odroczenia wypłat sąd winien dłużnikowi dać możliwość oświadczenia się.

Art. 29. Sąd zarządzi ogłoszenie uchwały (art. 27 i 28) trybem, przewidzianym w art. 11.

Rozdział II.

Układ zapobiegawczy.

Art. 30. Kupiec, który przewiduje niemożność zaspokojenia w całości wszystkich swoich wierzycieli z upływem pierwszych trzech miesięcy po uzyskaniu odroczenia, może celem uniknięcia upadłości uzyskać układ zapobiegawczy według zasad poniższych.

Art. 31. Dłużnik składa podanie o otwarcie postępowania układowego do sądu, przed którym toczy się postępowanie (art. 2), po wydaniu uchwały udzielającej odroczenia wypłat, a przed upływem pierwszych trzech miesięcy tegoż odroczenia. Do podania winny być dołączone propozycje układowe.

Art. 32. Propozycje układowe mogą obejmować:

1) odroczenie lub rozłożenie na raty spłaty długów na termin łączny nie dłuższy, jak lat dwa;

2) zmniejszenie sumy długu równomierne dla wszystkich wierzycieli, nie więcej jednak, jak o 30%, a przy istnieniu warunków, przewidzianych w art. 57 niniejszego prawa, — o 60%;

3) ograniczenie dłużnika w zarządzaniu i rozporządzaniu majątkiem, zwłaszcza nieruchomości, na czas wykonywania układu oraz dodanie dłużnikowi nadzorcy lub ustanowienie zarządcy z ramienia wierzycieli z określeniem ich uprawnień;

4) rękojmię zabezpieczającą wykonanie zobowiązań, objętych układem.

Art. 33. Układ żadnych innych warunków, oprócz wymienionych w artykule poprzednim, zawierać nie może.

Art. 34. Układ nie może dotyczyć należności, wymienionych w art. 19, a także należności, zabezpieczonych umownym zastawem lub wpisem do księgi wieczystej.

Art. 35. Sąd po otrzymaniu podania o otwarcie postępowania układowego wyznaczy niezwłocznie na jeden z najbliższych dni czternastu termin rozpoznania podania.

Na termin ten sąd wezwie nadzorcę sądowego i dłużnika w celu wysłuchania ich wyjaśnień.

Nieprzybycie dłużnika osobiście lub jego pełnomocnika pociąga za sobą pozostawienie podania bez rozpoznania, chyba że dłużnik usprawiedliwi swe niestawiennictwo.

Art. 36. Sąd, gdy uzna tego potrzebę, może wezwać na rozprawę jednego lub kilku biegłych w celu wysłuchania ich opinii o propozycjach układowych dłużnika w związku ze stanem interesów jego przedsiębiorstwa.

Sąd może nadto zasięgnąć opinii izb przemysłowo-handlowych, władz, urzędów, instytucji, zrzeszeń lub stowarzyszeń w myśl art. 7, o ile w toku postępowania przy odroczeniu wypłat tego nie uczynił.

Art. 37. Sąd po wysłuchaniu nadzorcy sądowego, wyjaśnieniu dłużnika i opinii biegłych zarządzi uchwałą otwarcie postępowania układowego, o ile niemożność zaspokojenia przez dłużnika wszystkich długów w całości bądź w terminie ich płatności nastąpiła skutkiem wyjątkowych, a niezależnych od niego, okoliczności, i o ile dłużnik działał w dobrej wierze.

Art. 38. Uchwała sądu, zarządzająca otwarciem postępowania układowego, będzie ogłoszona w czasopiśmie, wskazanych w art. 4 niniejszego prawa.

Art. 39. Otwarcie postępowania układowego pociąga za sobą z mocy prawa dalsze przedłużenie terminu odroczenia wypłat ze wszystkimi jego skutkami do czasu zatwierdzenia układu przez sąd (art. 60).

Art. 40. W celu ustalenia listy wierzycieli nadzorca sądowy wyznaczy w porozumieniu z sędzią jeden lub kilka terminów sprawdzenia wierzytelności, o czym poda do wiadomości przez ogłoszenie w czasopiśmie, wymienionych w art. 4, i zawiadomi właściwą izbę skarbową, nadto do wierzycieli figurujących w spisie, wymienionym w art. 3 p. 3, oraz do dłużnika rozesła zawiadomienia w listach poleconych.

W ogłoszeniach tych i listach poleconych nadzorca sądowy wskaże nadto miejsce, datę wyłożenia listy wierzycieli oraz termin i tryb jej zaskarżenia.

Art. 41. W wyniku sprawdzenia nadzorca sądowy wciągnie na listę tych wierzycieli, których należności oparte są bądź na wpisach w prawidłowo prowadzonych księgach dłużnika, bądź na innych tytułach bezspornych lub niebudzących wątpliwości, a także wierzycieli warunkowych (art. 47). Nie ulegają wciągnięciu na listę wierzyciele reprezentujący należności, wymienione w art. 19.

Lista sprawdzonych wierzycieli będzie wyłożona w sądzie, przed którym toczy się postępowanie.

Art. 42. Od daty wyłożenia listy osoby interesowane mogą zaskarżyć w terminie siedmiodniowym postanowienia nadzorca sądowego co do wciągnięcia lub odmowy wciągnięcia wierzytelności na listę do sądu, który spór ostatecznie rozstrzyga.

Rozstrzygnięcie sądu nie pozbawia stron prawa wytoczenia powództwa przed sąd właściwy (art. 47); do sprawy winien być zapozwany nadzorca sądowy.

Art. 43. Jeżeli przy sprawdzaniu wierzytelności będzie ustalone, że niektóre weksle, wystawione, akceptowane, indosowane lub poręczone przez dłużnika, znajdują się w obiegu, to sąd wyznaczy dodatkowy termin sprawdzenia tych wierzytelności.

Art. 44. Sprawdzenie wierzytelności winno nastąpić najpóźniej w terminie dwumiesięcznym od daty otwarcia postępowania układowego. Sąd z ważnych powodów może termin ten przedłużyć najwyżej o miesiąc.

Po sprawdzeniu wierzytelności listę ich zatwierdza sąd.

Art. 45. Po upływie terminu sprawdzenia, nie później wszakże, jak w ciągu następnych 3 miesięcy, na listę będą mogli być wciągnięci tylko ci wierzyciele, którzy udowodnią, że nie zgłosili swoich pretensyj w terminach oznaczonych z przyczyn ważnych, a od nich niezależnych.

Art. 46. Wciągnięcie wierzytelności na listę wierzycieli ma ten tylko skutek, że uprawnia wierzyciela do brania udziału w ogólnych zgromadzeniach wierzycieli i określa sumę, w stosunku do której ma on prawo uczestniczyć w uchwałach tego zgromadzenia, nie przesądzając ani istoty, ani wysokości samego roszczenia prywatno-prawnego.

Art. 47. Wierzyciel, którego pretensje w całości lub w części zostały odrzucone przez sędziego, może wytaczając powództwo (art. 42 ust. 2), wnosić o określenie tymczasem zarządzeniem sumy, z któ-

rá będzie warunkowo wpisany na listę wierzycieli. Warunkowe wpisanie na listę daje wierzycielowi prawo brania udziału w ogólnych zgromadzeniach wierzycieli (art. 49), tudzież w podziale funduszu, przyczem przypadające na jego rzecz kwoty będą mu wypłacone dopiero po uprawomocnieniu się wyroku.

Art. 48. Nadzorca sądowy złoży sądowi sprawozdanie piśmienne ze swych czynności (art. 40 — 47) niezwłocznie po ich wykonaniu.

Art. 49. Sąd zwoła ogólne zgromadzenie wierzycieli niezwłocznie po złożeniu sprawozdania przez nadzorcę sądowego.

Art. 50. O terminie ogólnego zgromadzenia wierzycieli sąd obwieści trybem art. 4 niniejszego prawa.

Wierzyciele, wpisani na listę, sprawdzoną przez nadzorcę sądowego (art. 41, 43, 45, 47), będą nadto zawiadomieni o terminie ogólnego zgromadzenia listami poleconymi z dołączeniem treści propozycji układowych.

Termin winien się odbyć najpóźniej w miesiąc po zatwierdzeniu sprawdzonej listy wierzycieli.

Art. 51. W ogólnym zgromadzeniu biorą udział wierzyciele, wpisani na listę przez nadzorcę sądowego (art. 41, 43, 44, 45, 47).

Art. 52. Do skuteczności uchwał ogólnego zgromadzenia niezbędna jest obecność przynajmniej połowy wszystkich wciągniętych na listę wierzycieli; za obecnych uważa się i tych wierzycieli, którzy zgłosili swe głosy na piśmie (art. 54).

W razie powtórnego nieprzybycia na ponownie wyznaczony termin niezbędnej do skuteczności uchwał ogólnego zgromadzenia liczby wierzycieli — postępowanie zapobiegawcze umarza się. Pomiedzy pierwszym a drugim zgromadzeniem winno upłynąć co najmniej siedem, a nie więcej jak czternaście dni.

Art. 53. Ogólnemu zgromadzeniu wierzycieli przewodniczy sędzia.

Nadzorca sądowy złoży wobec zgromadzonych wierzycieli sprawozdanie ze swych czynności, poczem sąd odczyta propozycje układowe dłużnika. Na żądanie sądu dłużnik winien złożyć przysięgę, że według najlepszej swej wiedzy przedstawił stan swego majątku oraz wymienił wierzycieli tak dokładnie, jak to był w stanie uczynić.

Nad propozycjami układowymi zarządzi sąd dyskusję.

Za zgodą dłużnika poszczególni wierzyciele mogą na pierwszym ogólnym zgromadzeniu stawiać wnioski, a także proponować poprawki i uzupełnienia, dotyczące warunków układu.

Art. 54. Po wyczerpaniu głosów sąd zarządzi głosowanie z listy obecności.

Nieobecni wierzyciele mogą złożyć swoje głosy na piśmie; podpis wierzyciela winien być poświadczony co najmniej przez urząd policyjny.

Głos, złożony na piśmie, bierze się w rachubę, jeżeli głosowanie odbywa się nad propozycjami układowymi dłużnika w brzmieniu, niezmienionem przez

wnioski, poprawki i uzupełnienia wierzycieli, zgłoszone na ogólnym zgromadzeniu.

Art. 55. Jeżeli na ogólnym zgromadzeniu wierzycieli propozycje układowe ulegną zmianie, sąd zarządzi z urzędu zwołanie ponownego ogólnego zgromadzenia w terminie nie wcześniejszym, jak po upływie dni siedmiu i nie późniejszym, jak po upływie dni czternastu z zachowaniem formalności, przewidzianych w art. 50.

Art. 56. Układ zapobiegawczy będzie uważany za przyjęty przez wierzycieli, jeżeli za jego zawarciem wypowie się w głosowaniu przynajmniej połowa wszystkich wierzycieli biorących udział w ogólnym zgromadzeniu z prawem głosu stanowczego, reprezentująca przez swe wierzytelności, wciągnięte na listę (art. 41, 43, 44, 45) lub przyjęte warunkowo do masy (art. 47), nie mniej, jak dwie trzecie wszystkich sprawdzonych wierzytelności, nie wliczając w to wierzytelności, wymienionych w art. 34.

Wierzyciele uprzywilejowani, bądź też ci, których wierzytelności są zabezpieczone umownym zastawem albo wpisem do księgi wieczystej, w głosowaniu nie uczestniczą, chyba że zrzekną się na zawsze zastawu lub zabezpieczenia hipotecznego.

Art. 57. Jeżeli w propozycjach układowych dłużnik chce uzyskać zmniejszenie długu ponad 30%, a nie więcej, jak o 60% (art. 32 p. 2), to do zawarcia układu niezbędne są warunki, wymienione w artykule poprzednim, z tem jednak zastrzeżeniem, że wierzyciele wypowiadający się za układem winni reprezentować co najmniej dziewięć dziesiątych wszystkich sprawdzonych wierzytelności.

Art. 58. Jeżeli w głosowaniu zbraknie jednego z przewidzianych w art. 56 warunków wymaganej do przyjęcia układu większości, albo jeżeli do przyjęcia układu zbraknie jednego lub obu warunków większości, wymaganej przez art. 57, a dłużnik wnie- sie zaraz po odbytem głosowaniu o zmniejszenie długów nie więcej, jak o 30%, — wówczas sąd zarządzi z urzędu zwołanie ponownego ogólnego zgromadzenia z tym samym, co i pierwsze, porządkiem dziennym.

Zgromadzenie to zwołane będzie nie wcześniej, jak po upływie dni siedmiu, i nie później, jak po upływie dni czternastu, z zachowaniem formalności, przewidzianych w art. 50.

Uchwały tego ogólnego zgromadzenia zapadają większością, przewidzianą w art. 56.

Uchwały te są ostateczne.

Art. 59. Układ zapobiegawczy będzie spisany w formie protokołu. W protokole tym należy wymienić liczbę głosów oddanych ustnie i na piśmie za przyjęciem oraz za odrzuceniem układu.

Art. 60. Układ zapobiegawczy, przyjęty przez wierzycieli, ulega zatwierdzeniu sądu.

Sąd dopuści do wyjaśnień dłużnika, wierzycieli i nadzorcę sądowego, o ile o to wnosić będą.

Art. 61. Sąd odmówi zatwierdzenia układu zapobiegawczego:

1) jeżeli zawiera przedmioty, które nie mogą być objęte układem zapobiegawczym (art. 32 — 34),

2) jeżeli zwołanie ogólnego zgromadzenia nastąpiło bez zachowania przewidzianych form (art. 50),

3) jeżeli nie została osiągnięta na ogólnym zgromadzeniu wierzycieli większość, wymagana przez niniejsze prawo (art. 56 — 58),

4) jeżeli w głosowaniu uczestniczyli wierzyciele, nie mający prawa głosu stanowczego (art. 56 ust. 2),

5) jeżeli dłużnik po otwarciu postępowania układowego dopuścił się w zarządzie lub rozporządzeniu swoim majątkiem czynów, wzbronionych mu przez art. 17 i 39 niniejszego prawa,

6) jeżeli warunki układu przeczą dobrem obyczajom lub porządkowi publicznemu.

Art. 62. Sąd może odmówić zatwierdzenia układu, jeżeli warunki układu przeciwne są zasadom słuszności, lub są zbyt krzywdzące dla mniejszości wierzycieli, którzy na ogólnym zgromadzeniu głosowali przeciw układowi.

Art. 63. Uchwałę sądu w przedmiocie zatwierdzenia lub niezatwierdzenia układu zapobiegawczego należy ogłosić; jest ona tymczasowo wykonalna.

Wypis tenoru uchwały zatwierdzającej układ łącznie z wypisem z listy wierzycieli stanowi tytuł egzekucyjny, odnoszący się do wierzytelności ostatecznie ustalonych.

Zarówno wierzyciele, jak i dłużnik mogą wnieść na uchwałę natychmiastowe zażalenie. Zażalenie na niezatwierdzenie układu pozostawione będzie bez rozpoznania, o ile dłużnikowi przed jej rozstrzygnięciem ogłoszono upadłość.

Art. 64. Układ zapobiegawczy obowiązuje wszystkich wierzycieli, wciągniętych i niewciągniętych na listę, jako też i tych, którzy nie brali udziału w ogólnych zgromadzeniach; nie obowiązuje zaś tych wierzycieli, których należności nie podlegają układowi (art. 34).

Jednakże wierzyciele, których wierzytelności zostały świadomie ukryte przez dłużnika, mogą dochodzić na tymże dłużniku szkód i strat aż do wysokości pełnej swej pretensji.

Art. 65. Jeżeli sąd się przekona, że dłużnik bądź przyjętych na siebie zobowiązań nie wykonywa, bądź też działa w złej wierze, — natenczas unieważni układ zapobiegawczy z wyjątkiem tej jego części, która obejmuje rękojmic, udzielone w myśl art. 32 p. 4.

Przepisy art. 63 co do tymczasowej wykonalności i natychmiastowego zażalenia mają w tym wypadku odpowiednie zastosowanie.

Kwoty, wypłacone poszczególnym wierzycielom zgodnie z warunkami układu, nie ulegają zwrotowi do masy, lecz będą zarachowane na poczet ich pełnych należności.

Art. 66. Zmiana osoby nadzorczy lub zarządcy z ramienia wierzycieli (art. 32 p. 3) z powodu zaprzestania lub nienależytego wykonywania poruczonych im obowiązków nastąpi w trybie i z zachowa-

niem form, przewidzianych w prawie niniejszem do zawarcia układu.

W wypadkach niecierpiących zwłoki tymczasowego zarządcę lub nadzorcę wyznaczy sąd.

Art. 67. Wynagrodzenie nadzorców, względnie zarządców z ramienia wierzycieli (art. 32 p. 3) — określa wierzyciele w porozumieniu z dłużnikiem w układzie zapobiegawczym.

W razie unieważnienia układu w wypadku, przewidzianym przez art. 65, wysokość wynagrodzenia nadzorcy określi sąd, kierując się zasadami układu w tym przedmiocie.

Art. 68. Koszty postępowania układowego ponosi dłużnik.

Art. 69. O zakończeniu postępowania sąd obwieści w sposób, przewidziany w art. 11.

Pozatem sąd wniesie o wykreślenie wzmianki dotyczącej otwarcia postępowania z rejestru firmowego i księgi wieczystej, a równocześnie uczyni wnioski o zapisanie zabezpieczeń hipotecznych, przewidzianych układem. Nadto sąd zawiadomi nadzorcę sądowego do oddania nominacji.

Rozdział III.

Postanowienia karne.

Art. 70. Dłużnik lub osoba działająca w jego imieniu winna:

1) złożenia sądowi fałszywych danych dotyczących stanu majątku przez zatajenie części aktywów lub przez wskazanie całkowicie lub częściowo zmyślonych pasywów w celu uzyskania odroczenia wypłat lub układu zapobiegawczego;

2) udzielenia osobiście lub za pośrednictwem osób trzecich komukolwiek z wierzycieli szczególnych dopłat lub korzyści poza warunkami układu zapobiegawczego w celu skłonienia tegoż wierzyciela do głosowania za przyjęciem układu zapobiegawczego

ulega karze więzienia na czas nie krótszy od lat trzech;

jednocześnie można orzec utratę obywatelskich praw honorowych.

W razie okoliczności łagodzących można karę zniżyć do sześciu miesięcy.

Art. 71. Uznany będzie za współnika w przestępstwach, przewidzianych w art. 70, jeśli przestępstwa te nastąpiły, i jako współnik będzie karany, — winny:

1) podżegania do tych przestępstw;

2) żądania lub otrzymania zapłaty na poczet zobowiązania, wydanego w warunkach, wskazanych w artykule 70 p. 2, o czym winowajca wiedział.

Rozdział IV.

Postanowienia przechońdnie.

Art. 72. Dotychczasowe nadzory sądowe, zarządzane na podstawie rozporządzenia rady związkowej z dnia 14 grudnia 1916 r., winny być zakoń-

zione w ciągu trzech miesięcy od wejścia w życie niniejszego prawa.

W wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie sąd władny będzie przedłużyć trwanie nadzoru sądowego na dalsze trzy miesiące.

Z upływem terminów wyżej oznaczonych sąd umorzy postępowanie w myśl art. 27, o ile dłużnik w ciągu powyższego okresu nie złoży podania o otwarcie postępowania układowego na zasadzie art. 31 prawa niniejszego, którego przepisy będą miały zastosowanie w dalszym toku postępowania układowego.

Rozdział V.

Postanowienia końcowe.

Art. 73. W postępowaniu o odroczenie wypłat i w postępowaniu układowem stosuje się przepisy ustawy postępowania cywilnego, o ile prawo niniejsze inaczej nie stanowi.

Art. 74. Sąd może z urzędu zarządzić dochodzenia potrzebne do ustalenia faktów i przeprowadzić dowody, które mu się wydają wskazane.

Art. 75. Przy doręczeniach nie jest konieczne uwierzytelnienie odnośnego pisma.

Doręczenia, skierowane do osób, znajdujących się zagranicą, uskutecznią się zapomocą listów poleconych. Wierzycielom nieznanym z pobytu doręczeń nie uskutecznią się, chyba że wierzyciele ci mają zamieszkałego w Polsce pełnomocnika dla doręczeń, o którego ustanowieniu sądowi wiadomo.

Art. 76. Rozstrzygnięcia mogą zapasć bez uprzedniej ustnej rozprawy.

Rozstrzygnięcia sądu są niezaskarżalne, o ile prawo niniejsze nie stanowi inaczej.

Dalsze zażalenia w żadnym razie nie mają miejsca.

Art. 77. Przepisy niniejszego prawa nie odnoszą się do przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, podlegających nadzorowi wedle ustawy z dnia 12 maja 1901 r. o prywatnych przedsiębiorstwach ubezpieczeniowych (Dz. U. Rzeszy str. 139).

Art. 78. O ile według przepisów ustawy upadłościowej lub ustawy o zaczepieniu czynności prawnych dłużnika poza postępowaniem upadłościowym (Dz. U. Rzeszy z 1898 r. str. 709) zaczepienie czynności prawnych zależne jest od ich zdziałania w ciągu oznaczonych okresów czasu poprzedzających otwarcie upadłości, postawienie wniosku o otwarcie upadłości, zawieszenie wypłat lub zaczepienie, przy obliczeniu tych okresów czasu nie wlicza się czasu trwania odroczenia wypłat.

Przepis ust. 1 nie ma zastosowania, jeżeli czynność prawną na podstawie ustawy o zaczepieniu czynności prawnych dłużnika poza postępowaniem upadłościowym zaczepia wierzyciel, nieobjęty postępowaniem.

Art. 79. Przepisy §§ 207 do 211, 213 ustawy upadłościowej, § 63 ustawy o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością (Dz. U. Rzeszy z 1898 r.

str. 846) należy odpowiednio stosować w postępowaniu zapobiegawczem.

W postępowaniu układowem co do prywatnego majątku osobiście odpowiedzialnego współnika jawnej spółki handlowej, spółki komandytowej lub komandytowej na akcje wierzyciele spółki, co do majątku której otwarto postępowanie układowe lub upadłościowe, uczestniczą tylko w wysokości kwoty, niezaspokojonej w tych postępowaniach.

Art. 80. Jeżeli w związku z postępowaniem zapobiegawczem zostanie otwarte postępowanie upadłościowe nad majątkiem dłużnika, należy traktować w upadłości koszty sądowe postępowania zapobiegawczego oraz wynagrodzenie nadzorca jako koszty masy, które winny być pokryte z masy upadłościowej przed innymi kosztami, niezależnie od toku postępowania działowego.

Art. 81. Prawo niniejsze obowiązuje w okręgach sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu oraz sądu okręgowego w Katowicach.

Art. 82. Uchyla się rozporządzenie rady związkowej z dnia 14 grudnia 1916 r. (Dz. U. Rzeszy str. 1363).

Art. 83. Wykonanie niniejszego prawa porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 84. Prawo niniejsze wchodzi w życie czternastego dnia po dniu ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meyszowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *Dr. Dobrucki*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

245.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 6 marca 1928 r.

o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń

z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Zaopatrzenie ze Skarbu Państwa służy na zasadzie niniejszego rozporządzenia:

- osobom, które do powstania Państwa Polskiego skazane zostały wyrokami sądów byłych państw zaborczych za działalność, zmierzającą do odzyskania niepodległości Państwa Polskiego, na karę ciężkich robót lub inną karę pozbawienia wolności przez przeciąg co najmniej jednego roku, karę tę odbyły choćby nie w całości, albo które za taką działalność zostały sądownie lub administracyjnie zesłane na osiedlenie, o ile albo nie są zdolne do zarobkowania, albo przekroczywszy 55 rok życia, nie mają zapewnionych środków utrzymania;
- pozostałym po osobach, wyliczonych pod lit. a), wdowom bez środków utrzymania, o ile nie weszły w związki małżeńskie, jak również z powyższymi ograniczeniami sierotom do 18 roku życia włącznie oraz wdowom i sierotom po straconych na podstawie wyroków za działalność, określoną pod lit. a).

Art. 2. Zaopatrzenie osób, wymienionych w art. 1 lit. a), wynosi miesięcznie:

samotnych	:	:	:	:	125 zł.
żonatych	:	:	:	:	150 zł.

Ponadto przyznaje się tym osobom prawo do leczenia i protezowania na koszt Skarbu Państwa, o ile ich choroba lub kalectwo pozostaje w związku z ich działalnością, wymienioną w art. 1 lit. a.

Osoby niedołężne, a równocześnie pozbawione opieki domowej, mogą być przyjęte na koszt Skarbu Państwa do domów dla inwalidów i weteranów z pozostawieniem im 1/5 części zaopatrzenia przez czas ich pobytu w tych domach.

Art. 3. Zaopatrzenie osób, wymienionych w art. 1 lit. b), wynosi miesięcznie:

- wdowy — połowę zaopatrzenia zmarłego męża — skazańca,
- dziecka — sieroty, którego matka żyje, po 1/4 części zaopatrzenia wdowy,
- dziecka — sieroty, którego matka nie żyje, po 1/2 części zaopatrzenia wdowy.

Suma zaopatrzenia wdowiego łącznie z zaopatrzeniem sierocem (lit. a i lit. b) nie może przekraczać całego zaopatrzenia zmarłego skazańca, zaś suma zaopatrzeń sierocych (lit. c) nie może przekraczać połowy zaopatrzenia zmarłego skazańca.

Art. 4. Wdowom z małżeństwa sądownie rozdzielonego przysługuje prawo do zaopatrzenia tylko wówczas, gdy zmarły mąż był sądownie obowiązany do utrzymywania żony.

Art. 5. O ileby osobie, uprawnionej do zaopatrzenia na podstawie niniejszego rozporządzenia, przysługiwało także prawo do zaopatrzenia ze Skarbu Państwa z jakiegokolwiek bądź innego tytułu, wówczas ma ona prawo wyboru jednego z tych zaopatrzeń.